

5.
číslo

prosinec 2019

GYMOPED

školní časopis

VÁNOČNÍ SPECIÁL

**Gymnázium, Střední pedagogická škola,
Obchodní akademie a Jazyková škola
s právem státní jazykové zkoušky
Znojmo, příspěvková organizace**

Obsah

Vánoční
speciál

EDITORIAL

Redakce
Slovo šéfredaktora

01

...kde jinde.

02

DEN OTEVŘENÝCH DVEŘÍ GPOA

TANEČNÍ

03

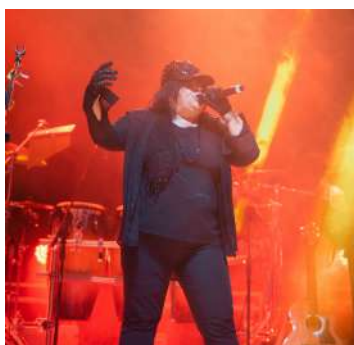

MATURITA Z MATEMATIKY

04

05

NOVINKY Z OKOLÍ

PLES GPOA

06

07

MIKULÁŠ

VÁNOČNÍ TRADICE VE SVĚTĚ

08

09

RECENZE

ROZHOVOR Karel Semotam

10

VÁNOČNÍ POHÁDKA

11

EDITORIAL

REDAKCE

Šéfredaktor

Jan Ondruš (G7.A)

Zástupkyně šéfredaktora

Viktorie Štyriaková (G3.B)

Grafika

Adam Štraus (G7.A)

Redaktoři

David Dvořák (G8.A)

Jakub Kroutil (G5.A)

Martin Gregor (G3.B)

Johana Süsenbeková (P4.B)

Michaela Čermáková (G7.A)

Mgr. Eliška Krausová

Poděkování za rozhovor

patří Karlovi Semotamovi

SLOVO ŠÉFREDAKTORA

Vážení a milí čtenáři, naposledy v tomto kalendářním roce (z toho školního nám ještě půlrok zbývá, nebojte se) vás zdravím při četbě školního časopisu GYMOPED. Obvykle v něm rozebíráme nejaktuálnější témata a jevy, ovšem protože již máme prosinec, považujeme za aktuální téma i Vánoce. Chápu, že různé vánoční speciály jsou pro vás možná již poměrně nudnou rutinou, vězte ale, že naše redakce tento kouzelný čas, kdy je rodina pohromadě a snaží se zapomenout na všechny starosti a strasti, plně podporuje (jinými slovy je patetická), a proto vás vánočním speciálem nakrmí taktéž.

Komu by už ale Vánoce lezly krkem, protože stejně jako šéfredaktor možná nemáte koupené dárky, nezoufejte, v čísle jsou pochopitelně i běžné informační články, věnovat se budeme letošnímu DOD, maturitním plesům a chybět nebude ani běžná recenze. Redakci jsme však oproti minulému číslu výrazně posílili, obzvláště důležitá pro mě je speciální vánoční redakce, které za její články patří velký dík, a doufám, že opět přispěla k dalšímu posunu časopisu.

Doufám, že se vám poslední číslo letošního roku bude alespoň trochu líbit, a přeji vám veselé Vánoce a šťastný nový rok 2020, ve kterém vás čeká jistě spousta krásných chvil.

Jan Ondruš

šéfredaktor
G7.A

DEN OTEVŘENÝCH DVEŘÍ

1. listopadu 2019

K tomuto chladnému sychravému podzimnímu počasí neodmyslitelně patří i den otevřených dveří na naší škole. Letošní DOD se konal 1.11., uchazeči při něm mohli navštívit naši školu i během výuky, ostatně jako již tradičně. Tento den je pro možné budoucí studenty školy poměrně důležitý, jelikož právě na den otevřených dveří se mnoho studentů rozhoduje, zda-li se budou hlásit na naši školu, či nikoliv. Však si stačí vzpomenout na přínos DOD, když jsme se rozhodovali, jestli se budeme hlásit do této školy, či zvolíme jinou. Proto provádějící studenti a učitelé vynaložili veliké úsilí, aby svoji školu prezentovali, jak nejlépe dokáží, na jejich bedrech je totiž poměrně velká zodpovědnost.

Pro potenciální uchazeče, kteří tento den zavítali k nám, byl připraven speciální program. Uchazeči si mohli na chodbách prohlédnout umělecká díla od našich studentů, či pokochat se úspěchy naší školy.

A jak že takový den otevřených dveří vypadá?

Vše začíná tím, že si vybraní studenti oblečou školní trička a naladí se do nebývale optimistické nálady. Poté už vítají uchazeče mezi dveřmi, kde je rozdělují do tříd podle toho, zda se dotyčný hlásí na gymnázium nebo na pedagogické obory. Zde si prohlédnou reprezentační video o naší škole a poté je vyzvedne určený kantor a společně vyrazí na prohlídku budovy školy. Při prohlídce jsou uchazečům sdělovány informace týkající se přijímacího řízení, výuky cizích jazyků, povinně volitelných předmětů a podobně. Uchazečům jsou ukazovány učebny specifické pro daný předmět, či místo, kde se můžou po vyčerpávajícím testu občerstvit. V rámci prohlídky také uchazeči navštíví chemickou laboratoř, kde si můžou dokonce i na vlastním těle vyzkoušet různé chemické pokusy (v letošním roce si doslova na vlastním těle pokusy otestovali i dobrovolníci z řad našich studentů, díky bohu všichni vyvázli bez popálenin a podobných újmách na zdraví). Uchazeči se také dozví něco málo o výuce výtvarné či hudební výchovy. V tělocvičně je zejména uchazečům o pedagogické obory ukazována sestava cviků, které při dokončení jejich studia budou muset ovládat, což může něčí názor na školu změnit.

Snahou provádějících je podat veškeré informace co nejvíce přirozeně, jak to jen jde, a vytvořit celkově dobrý dojem o naší škole. Řada uchazečů má možnost také neformálně pohovořit se studenty, což jim může také pomoci při výběru. Uchazeči, kteří k nám zavítali z větší dálky také mohli navštívit „intra“ a prohlédnout si prostory, kde budou ubytováni. Možní zájemci mohou na naši školu zavítat také v lednu, kdy se koná další den otevřených dveří. A my všichni se již opět těšíme, až je budeme moci nalákat nejlépe, jak to jen svedeme!

Martin Gregor

G3.B

DOMINIK CHALUPNÍK

Zimní DOD

15. 1. 2020

Taneční TS Single 2019

pohledem lektorek

Úvodem musíme říct, že taneční jsme si moc užily, protože z našeho pohledu byly ty letošní opravdu velice povedené. Tento rok jsme se snažili si taneční víc užít a miň tzv. tlačit na pilu, protože by to nebyla zábava ale práce, a tak jsme to nebrali a ani nechtěli brát, to byl zásadní bod, díky kterému jsme si to snad všichni užili. Z té radosti a pozitivních ohlasů máme úsměv na tváři dodnes, když ty děcka vidíme, jak jim to všem jde, když je vidíme tančit na plesu. Největší odměnou pro nás bylo, když studenti na svých plesích odtančili své tance a jejich rodiče, babičky dědečkové a mnoho dalších příbuzných začali tleskat, někteří se neubránili ani slzám. Hned jsme měli ohromnou radost, že jsme to zvládli, že jsme s nimi prošli kus cesty jejich sociálním životem ve společnosti a že na nás snad budou s úsměvem vzpomínat. Když se pak podívají na naši společnou fotku, tak si, doufáme, vybaví jen ty dobré momenty a krásné vzpomínky, protože taneční jsou jen jednou za život, a proto je důležité si je pořádně užít.

Díky Honzovým (hlavní lektor) zkušenostem jsme to letos organizačně bez větších problémů zvládli a i s často menším stresem z vystupování před tolika lidmi, kteří od nás nejsou věkově příliš vzdáleni, jsme to zvládli snad více než obstojně, alespoň z hodnocení, které se k nám dostaly.

Zároveň jsem se snažily si se studenty tvořit kamarádké vztahy a povídat si s nimi o různých zlepšeních a věcech, které jim na naší výuce vyhovují a naopak. Díky těmto rozhovorům jsme se tak mohli posouvat dál a zlepšovat své dovednosti. Během lekcí jsme studenty učili i základy etikety, které v budoucnu nepochybně využijí.

Pokud vás zajímají nějaké zákulisní informace, také jich pár můžeme poskytnout. Velkým problémem byla Jendova zapomnětlivost. Často si nechával doma boty, správné ponožky (u sebe měl 3 páry, ani jeden však nebyl správný), často také pásek a papíry s naším

textem, proto jsme na všech plesech mluvili tzv. z patra). Jedním velkým problémem pak byla technika na závěrečné druhé skupiny, ani vlastně nevíme, jestli návštěvníci plesu zaznamenali tento problém, ale nefungovala nám hudba na ukázkách standardních a latinskoamerických tanců. Proto musel Honza naplno ukázat své konferenciérské schopnosti a asi 3 minuty povídat o tancích, než se nám podařila chyba odstranit. Člověk si řekne, že 3 minuty nejsou moc, ale věřte, že ve chvíli, kdy jste moderátor a něco se pokazí, aniž byste věděli, jak dlouho to bude trvat, připadá vám tento čas jako věčnost, je to největší můra a zároveň také denní chléb každého moderátora.

V tanečních pořádaných taneční skupinou Single se tedy studenti převážně druhých ročníků středních škol naučili základy standardních a latinskoamerických tanců, zároveň se seznámili s novými lidmi a zažili své první dva plesy, kde byli středobodem pozornosti, přičemž jejich první ples byla tzv. prodloužená, kde jsme je oficiálně uvedli do společnosti a studenti si zde zatančili svůj první tanec před velkým publikem, kterým byla slavnostní zahajovací polonéza. Všichni na prodloužené ukázali svým rodičům a příbuzným, co se na kurzech naučili, a že na ně mohou být pyšní, protože my rozhodně pyšní jsme.

Menší zákulisní informace - příští rok možná budou probíhat taneční pro začátečníky i pro pokročilé, ovšem nerady bychom předbíhaly, tento nápad je v jednání a my pouze doufáme, že se předpoklady naplní.

Michaela Čermáková G7.A
Johana Süsenbeková P4.B

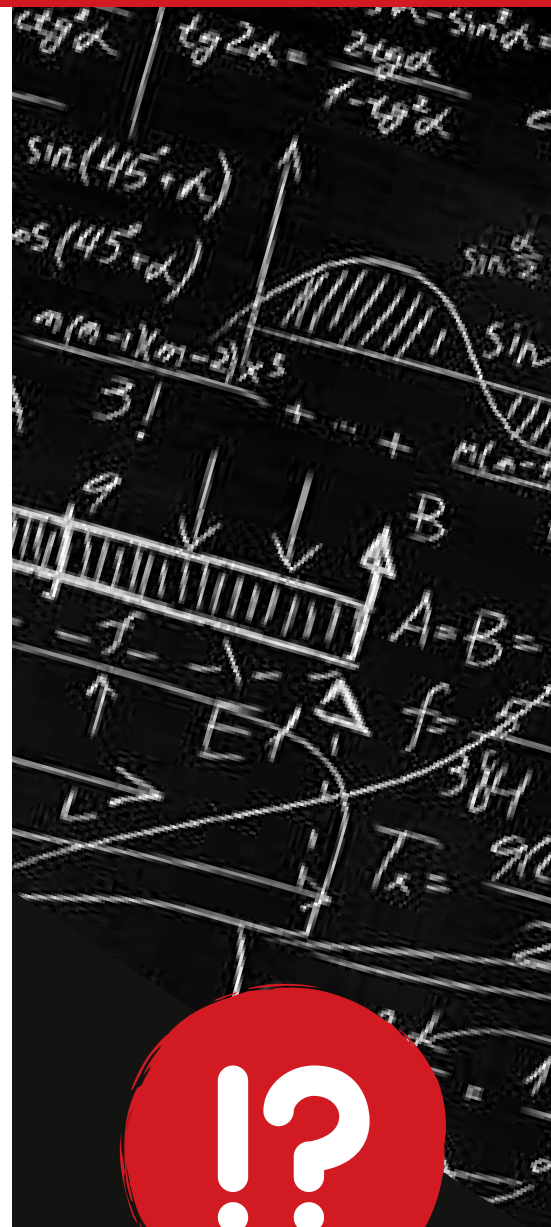

Zahalena tajemstvím stále zůstává otázka, jestli budou studenti gymnázia a lycea v roce 2021 povinně maturovat z matematiky. Chápu, že situace je poměrně nepřehledná a orientovat se v ní se zdá být dosti komplikované. Již třetím rokem totiž učitelé matematiky studenty musí strašit tím, že v roce 2021 musí být všichni precizně připraveni získat z didaktického testu minimálně potřebných 17 bodů, povinná maturita z matematiky byla totiž v tomto období (a nutno říci, že stále je) zakotvena v zákoně. Výsledky studentů z didaktických testů po celé republice v posledních letech však šokovaly veřejnost i politiky natolik, že se současný ministr školství z hnutí ANO Robert Plaga rozhodl, že udělá vše pro to, aby zákon pozměnil a maturitu z matematiky vrátil na bázi volitelnosti. Od té chvíle se toho dost namluvilo, padlo hodně siláckých slov, ovšem hmatatelné potvrzení pro tuto (pro mnoho studentů radostnou) zprávu stále nepřicházely. 1. listopadu už dokonce byla k dohledání zpráva, že matematika u maturity opravdu bude volitelná a že vše již schválila vláda. To bohužel ale není úplně přesné tvrzení, protože vláda pouze posvětila Plagův záměr a poslala novelu do sněmovny se žádostí o urychlené projednání. A právě v tomto bodě se celý proces zastavil.

Celkově se v české politice s urychlenými jevy často nesetkáváme, a proto i v tomto případě se nedá přepokládat, že se snad situace vyřeší rychle. V současné době se totiž ve sněmovně ozývají hlasy, že sahat do tohoto zákona je špatně, a maturovat z matematiky by se určitě mělo. Když se ale na tyto hlasy podíváme reálnou optikou, je nutné říci, že se ozývají z táborů, které nemají vliv na velká politická rozhodnutí, a autoři těchto názorů nadržují v rukou politickou moc. Pro povinnou maturitu z matematiky je třeba Václav Klaus ml., člověk vyloučený z opoziční ODS pro své názory, které nebyly s touto stranou kompatibilní, v současnosti je předsedou hnutí Trikolóra, které má však celých dva poslance.

Pro povinnou maturitu je zřejmě také hnutí SPD Tomia Okamury, ovšem trend naší politiky se dá charakterizovat spíše heslem „kam jde SPD, tam nejdeme my“, proto ani tyto hlasy nemůžeme brát až tak vážně. V neposlední řadě je proti novele zákona také Jana Valachová, bývalá ministryně školství, její hlas pro nás zase nemůže být tak validní proto, že ČSSD (tedy strana, jejíž je členkou) je stranou vládní a ve vládě má návrh podporu. Závěrem tohoto politického exkurzu je tedy konstatování: prostor pro diskusi ve sněmovně určitě být musí, ale jestli zrovna tyto hlasy konečně rozhodnutí nějak zásadně ovlivní, to už jasné vůbec není. Klíčovým bude pochopitelně názor hnutí ANO, které si se svými 78 poslanci dokáže svůj názor prosadit s mnoha různými subjekty, a momentálně to vypadá, že právě to by mohl být možný scénář.

Doufám, že tedy z předešlých řádků vyplynulo, že pár skeptických hlasů ve sněmovně ještě o povinné maturitě z matematiky pro rok 2021 rozhodnout nemusí, pravděpodobně tomu tak ani nebude. Ministr Plaga chce mimochodem v ideálním případě maturitu z matematiky odložit o 10-12 let, přičemž v tomto časovém rozmezí se musí renovovat a zlepšit výuka matematiky, aby nedocházelo k podobně katastrofálním výsledkům jako v posledních letech. Koho ani tento článek neuklidnil, tak mohou také vytáhnout ještě jeden argument, z matematiky možná maturovat budete, nicméně v prvním roce bude CERMAT pravděpodobně velmi opatrný, a úroveň tohoto didaktického testu dost možná nebude dosahovat úroveň studenta například osmiletého gymnázia (ani studenti lycea by s ním určitě neměli mít problém). Jistí si každopádně nemůžete být ničím, a pokud začnete v příštím roce více počítat, uděláte tím radost nejen matematikům, ale dost možná tím pomůžete i sami sobě.

BUDEME POVINNĚ MATUROVAT Z MATEMATIKY V ROCE 2021?

Jan Ondruš
šéfredaktor
G7.A

NEWS

IZZY COOPER

Jan Ondruš

šéfredaktor

G7.A

SCHVÁLEN ROZPOČET MĚSTA NA ROK 2020 Co všechno se ve Znojmě změní?

Rok 2019 pomalu končí, a nejen zcela obyčejní lidé, ale rovněž politici, se musí připravovat na rok následující. V úterý 10. prosince proto schválilo znojemské zastupitelstvo rozpočet na příští rok. Rozpočet je proinvestiční, objem investic dokonce dosáhne absolutního rekordu a celkem čtvrtina z něj půjde na opravy a investice města. To vše je možné především díky četným dotacím, které Znojmo dostává. Do čeho všeho se v našem krásném městě ale bude investovat? Největší příliv financí se očekává u rekonstrukce školy v Louckém klášteře, revitalizovat se budou ulice Horní Česká a Malá Michalská, Fejfalíkova a Legionářská. Proběhne také druhá etapa revitalizace Jubilejního parku a na mnoha ulicích (např. ul. M. Kudeřikové, ul. Kotkova) proběhne rekonstrukce veřejného osvětlení. Podstatná část investic poputuje také do oprav mateřských školek, logická je také snaha o sanaci eroze v Granickém údolí. V průběhu roku mají navíc dle slibu starosty být do rozpočtu zařazeny také prostředky na stavbu nového krytého bazénu.

ZNOJMO VYHLÁŠENO NEJLEPŠÍM MĚSTEM S IT PROJEKTY

Naše město získalo první místo v soutěži eGovernment-The Best, která oceňuje města s nejlepšími IT projekty. Mluvčí Znojma úspěch zdůvodňuje tím, že v posledním roce zavedlo město sérii projektů, které občanům usnadní komunikaci s úřadem, a také ty, které pomáhají, aby úřad mohl aktivně komunikovat s lidmi. Typickým příkladem je Portál občana města Znojma, využívat můžeme také služeb Mobilního rozhlasu, díky kterému se dozvíme předem o blokovém čištění ulic města, zapojit se můžeme do participativního rozpočtu, v neposlední řadě pak byly elektronizovány také veškeré parkovací automaty. Dle slov mluvčí města Znojma však ale těmito kroky elektronizace zdaleka nekončí.

ORLI ZNOJMO Přímý postup do play-off EBEL ligy?

Šestou výhrou v řadě na hřišti Innsbrucku (zápas v Grazu bohužel odehráli znojemští hokejisté až po uzavěrci časopisu) potvrdili Orli Znojmo svou vynikající formou z poslední doby. V tomto časovém horizontu Orli přehráli Fehervár, Villach, Salzburg, Dornbirn, opět Villach a právě Innsbruck. Zvláště sladká byla výhra v Salzburgu, odkud si znojemští hokejisté body často nevozí, málokdy ale také znojemský brankář na této horké půdě předvede fantastických 44 zákroků, právě finský brankář Lasilla byl však hrdinou zápasu, náš tým tím tedy nakopl a doufejme, že sérii výher Orli budou prodlužovat i nadále. Momentálně se tým nachází na pátém místě tabulky, která by jim v této chvíli zaručovala přímý postup do play off. Uvidíme, jak Orli zvládnou závěr základní části, tabulka je totiž velice vyrovnaná a Orli budou muset pravidelně vyhrávat i nadále.

G8.A

Maturitní ples gymnázia GPOA <

Dne 16. 11. 2019 se konal maturitní ples našeho gymnázia. Svůj den měli studenti tříd G8.A a G4.B. Ples zahájil pan ředitel Leoš Gretz, který posléze předal slovo moderátorům plesu, jimiž byli Láďa Koubek a jeho parťák Šimon Král. Následovaly slavnostní nástupy maturantů a proslovy zástupců obou tříd. Při šerpování a stužkování se dojaly nejen maminky, ale i třídní učitelé. Ke skvělé atmosféře přispíval i hudební doprovod skupiny Onkels a hosté si také pochvalovali bohatou tombolu. O tom, že byl ples povedený, svědčí i ohlasy ze strany rodičů maturantů, kteří si ples vychutnávali plnými doušky všemožných likérů až do pozdních nočních hodin. Mezi nejlepší momenty plesu patřila kreativní půlnoční překvapení obou tříd a zejména pak pěvecké vystoupení paní učitelky Vlasty Veselé, které korunovalo celý ples. Učitelský sbor byl tak nadšen, že ples označil za jeden z nejlepších vůbec.

David Dvořák

G8.A

 MATĚJ LIŠKA

G4.B

SKANDÁL! ČERTI VE ŠKOLE

Že školou 5. prosince chodí Mikuláš v doprovodu čertů a andělů, už starší mazáky nikterak nepřekvapilo. Také už máme ve škole takové nepsané pravidlo, že se tohoto úkolu tradičně zhostí septima. Letošek nebyl výjimkou. Se sepsáním "Kniha hříchů" nám výrazně pomohli někteří učitelé, kteří nám pár dní předem dali tipy na adepty z každé třídy. Letos jsme je ale nenechali již tradičně zpívat před tabulí, protože (cituji našeho Mikuláše) "Falešně zazpívat umí každý, ukažte nám, kolik toho víte." (konec citace). A tak jsme si na hříšníky připravili vědomostní otázky. Přece jen jsme výběrová škola, tak nějaké ty vědomosti tu mít musíme, ne? Nutno však říci, že výsledky našeho vědomostního kvízu nebyly nijak závratné, do příštího roku je co napravovat.

 Adam Štraus
G7.A

**Ježíšek, KFC
nebo surfování**

aneb

VÁNOČNÍ TRADICE NA CELÉM SVĚTĚ!

V měsíci prosinci pravidelně ve společnosti rezonuje jedno, pro někoho zbytečné, pro někoho zcela zásadní téma. Dá se jednoduše shrnout jako boj tradičního, sympatického a milého Ježíška s tlustým, hloupým a starým Santou. Tedy, to je jen jeden názor, druhý je, že Ježíšek je přežitek a že bychom se ho měli vzdát, protože jen oslavuje konzum. Oba tyto tábory mají v něčem pravdu, ale který z nich je ten správný, to nemůže nikdo posoudit.

Pro naši kulturu je však Santa ještě dobře vstřebatelný. Je to pouze jen stařec, co vozí dárky. Ve světě můžeme najít několik jiných, možná až bizarních případů. Mezi ně patří bezesporu Tío de Nadal. To je rozšířeno ve Katalánsku a několika dalších Španělských oblastech. A o co že se jedná? Poleno. Ano, přesně tak, poleno dřeva. Děti si ho přinesou domů, přikryjí ho dekou, ozdobí, a do Vánoc ho zbytky jídla krmí. Na Štědrý večer, nebo Boží hod si pak vezmou klacky, či palice a surově poleno bijí. U toho si vesele prozpěvují, přičemž má poleno vykázat dárky. Podomácku se Tíu říká Cagatio, což v překladu znamená právě kálející poleno.

K dalšímu poměrně bizarnímu zvyku se z Katalánska přesuneme do nedalekého Baskicka. Zde přináší dárky dětem nuž jménem Olentzéro, který není zvláštní tím co dělá, nýbrž tím, jak vypadá. Baskicko dříve usilovalo o nezávislost a na jeho území působila řada teroristických organizací, jejichž uniformy vypadaly téměř totožně s kostýmem Olentzéra. Černá košile, černé kalhoty, černý baret, černé vousy a černý plnovous. V minulém století byla nahlášena ve Španělsku řada vražd, kdy šli lidé do Baskických rodin nadělovat a při tom je kolemjdoucí nahlásili na policii. Strážci zákona byli obezřetní a tyto zločince zneškodnili. Jaké překvapení nastalo, když místo bomby a samopalu našli sladkosti a hračky. Bohužel, více zvláštních postav již moc není.

Po většině světa nosí v zásadě několik postav. Zdaleka nejčastějším je starý muž - Santa, Vánoční muž, otec Vánoc. Často jsou jejich jména upravena do jazyků jednotlivých národů, ale téměř vždy se jedná o červeně oblečeného starce s bílým plnovousem. Předlohou k Santovi byl zřejmě sv. Mikuláš, který nosí dárky třeba v Polsku, Bělorusku, Kostarice, Maltě, Nizozemsku a Vlámku. Právě Nizozemci a Frísové říkají Mikuláši Sinterklaas, což se vyvinulo na pozdější Santa Claus.

V mnoha zemích světa též naděluje blíže nespecifikované Boží Dítě. Dá se říct, že Ježíšek je takovou středoevropskou raritou. Z nějakého důvodu Ježíšek naděluje taky ve Venezuele, Kolumbii, Mexiku a Švýcarsku. Vánoce se postupnou komercializací rozšířily i do nekřesťanských zemí, kde nemají historickou tradici.

Jedním z těchto příkladů je patrně Japonsko. Lidé se během adventu mohou kochat typickými mezinárodními vánočními symboly. Santa, sobí, rolničky a stromky. Lidé jdou 24. prosince do práce a pozdě večer si zajdou s rodinou na romantickou večeři do KFC. Místo ve fast foodu si musí rezervovat až několik měsíců předem! Tato podivná tradice začala v roce 1974, kdy začal být do výloh instalován maskot KFC Colonel Sanders v červeném saténovém oblečení ve stylu Santa Clause. V Jihoafrické republice přináší do rodin dárky Santa Claus, nebo Sinterklaas (záleží na etnické skupině), zvláštní však je vánoční pokrm. Zde jsou totiž podávány smažené housenky se salátem. Tato tradice se stává ještě unikátnější tím, že děti chodívají před večeří ven a hmyz loví. Kdo nachytá nejvíce, bude mít příští rok štěstí.

Jakub Kroutil

G5.A

ROZHOVOR

KAREL SEMOTAM

Od nynějšího čísla nebudeme v časopisu zpovídat pouze učitele nebo další zaměstnance školy, ale také úspěšné absolventy, kteří se dokázali jakkoli prosadit ve svých oborech, či zcela mimo ně. Typickým příkladem je hned první zpovídaný – člověk, který vystudoval na naší škole pedagogické lyceum, v současnosti pracuje jako vedoucí marketingu u Znojenské Besedy, ovšem známý veřejnosti je především jako frontman a zpěvák nejznámější místní zábavové kapely Onkels.

NA NAŠE OTÁZKY BUDE ODPOVÍDAT KAREL SEMOTAM, ZPĚVÁK SKUPINY ONKELS.

Ahoj, Karle,

jak ses do kapely Onkels před lety dostal a jak probíhal tvůj proces začleňování a sžívání?

Do kapely jsem přišel na jaře v roce 2014. Bylo to díky škole. Měli jsme se spolužačkami za úkol vymyslet vystoupení na Majáles a jediné, co nás napadlo, bylo, že zazpíváme. Na informatiku jsme měli pana učitele Findu, a protože jsme věděli s kým hraje, tak jsme ho poprosili, jestli by nás doprovodil. Ten k sobě vzal pana učitele Červinku a potom i další členy z Onkels. Měli jsme tak hodinové vystoupení třídy s celou kapelou na Horním náměstí – pro nás neuvěřitelný zážitek. Pár týdnů na to mi řekl, jestli bych si s nimi nejel zazpívat na svatbu do Luhačovic. Od té doby už jsem se neodtrhnul. O žádném sžívání ani není potřeba mluvit. Měli jsme toho všichni tolik společného, že jsem zapadl po krátké době. Dnes už je to pro mě druhá rodina, která se schází i mezi Vánoce, abychom se viděli i v jiném než pracovním prostředí.

Fungovala kapela před tvým příchodem stejně, případně hrála se stejnou frekvencí?

Letos má kapela 20 let od založení a to, jak hraje, jaký má repertoár, kam se dopracovala, je zásluhou úplně všech členů – i těch bývalých. Stejně ale vlastně nefungovala, protože do té doby s sebou nevozili žádného 17letého pubertáka =).

Až teď si uvědomuji, že vlastně neřešíme frekvenci hraní. Všichni víme, že po vinobraní přijdou tančení a plesová sezóna, která skončí v březnu. Pak nastává měsíc regenerace, zkoušek a příprav. Přes rok mámě několik dalších vystoupení, ale skoro všichni se snažíme spolupracovat i na dalších projektech, takže je každý rád za alespoň 2 volnější měsíce. Pravděpodobně tomu tak bylo i před mým příchodem.

Šel jsi do kapely s nějakou hudební průpravou, navštěvoval jsi třeba nějaké hodiny zpěvu?

Málokdo by uvěřil, že zrovna já jsem do Onkels přišel z dechovky. Samozřejmě jsem občas hrával i něco modernějšího, ale stěžejní byla dechovka. V hudebce jsem vůbec nezačínal zpěvem. Chtěl jsem hrát na klavír. Když ale rodiče přišli s přihláškou, tak jim bylo řečeno, že klavíristů je moc, ale že mají málo akordeonistů (tahací harmonika). Následovalo 7 let hry na akordeon. Tenkrát jsem myslel, že za trest. Totiž, učit se půl roku dávat akordeon do kufru není moc velká zábava. Po prvním roce v hudebce jsem pak chtěl hrát i na kytaru. Takže přibýly soukromé hodiny hry na kytaru a pár let na to i zpěvu.

Vybavíš si nějakou nejbizarnější akci, na které jste hráli, případně něco neobvyklého s akcí spojeného?

Neobvyklé věci se dějí na každé akci. Takové vyhledáváme i sami. Pamatuji si ale jeden z plesů před dvěma lety. Bylo to tenkrát ještě v hotelu Prestige, dnes Premium. Celý večer byl přitažen za vlasy, nikdo se samou vážností nedokázal odvázat k rychlejšímu kroku. Ples nějak unaveně proběhl a když jsme vybírali poslední píseň, kterou se budeme loučit, padlo to na „Ty a já“ od skupiny Kryštof. Takový nevinný cajdák. Náš bubeník tradičně odešel od bicích, aby si poslechnul, jak vlastně hraje. Klávesák (p.uč. Finda) si sedl za bicí, tvrdící, že kdysi bubnoval, tuším v metalové kapele. Kytarista (p.uč. Červinka) zas vyměnil kytaru za klávesy. Prostě, jako bychom si hodili kostkou. Docela jsem se divil, jak to šlapalo, trochu jsme z romantické písně udělali country, ale to nikomu nevadilo. Po prvním refrénu jsem viděl přicházet skupinku chlápků, ne moc ležérně oblečených. Vysoký krátkovlasý blondák mi byl povědomý, vypadal jak trenér z místního fitka. Pátral jsem v paměti. Na to přišel kudrnatý dlouhovlasáč a když jsem udělal krok doleva, bylo vše jasné. Na baru totiž seděl Richard Krajčo. Nastávala nejtípnější situace, kdy jsme nevěděli, jestli máme hrát dál, nebo máme utéct. Nakonec jsme dohráli. Stojící chlápci dokonce tleskali a Richard K. se nesměle usmíval. V kapele padla i věta: „Nikomu to nebudeme říkat“. Pozdě. Bubeník Kryštofů nás natočil a nasdílel na Instagramu. Dodnes mám video schované a nepřestávám se smát. Kdyby náhodou četli toto moje přiznání, tak se chci veřejně omluvit za naše podání jejich písně.

Jak často děláte změny ve svém repertoáru? Domlouváte se na jeho skladbě kolektivně nebo máte někoho určeného?

Změny se dělají průběžně během roku. Těch písní, které jsme hráli je spousta. Některé se udržely, některé už se ale nehrají. Na výběru písní se domlouváme společně. Většinou je to tak, že někdo pošle návrh do naší společné konverzace, ostatní tomu dají palec nahoru a čeká se, jestli to zazpívám. Pravdou ale je, že občas, když se mi písnička hodně nelíbí, tak rovnou řeknu, že to nezvládnou (teď doufám, že si to ostatní nepřečtou).

Je nějaká akce, kterou zatím považuješ za váš pomyslný vrchol nebo bereš všechny stejně?

Nedokážu rozlišit, která akce je pro nás pomyslným vrcholem. Je jich ale několik, které nás potěšili víc, než jsme předpokládali. Jedna z nich je vystoupení v Novém Městě na Moravě při biatlonovém šampionátu v roce 2016. Další pak bylo vinobraní ve Znojmě v roce 2017. Šli jsme zahrát s představou, že vystoupíme jako jedna ze znojemských kapel a že nás kromě rodiny bude poslouchat pár kolemjdoucích. Takovou atmosféru, kterou jsme zažili není možné slovy popsat. Horní náměstí bylo plné, všichni zpívali a mávali rozsvícenými telefony. Když jsme se dozvěděli, že ve stejnou dobu hrál na Masarykově náměstí Vašo Patejdl a že místo před podiem bylo poloprázdné, byl to škodolibě krásný pocit.

Tím, že zpíváš ve Znojmě ve velmi populární kapele, jsi v našem prostředí poměrně známou osobou. Promítá se to nějak ve tvém osobním životě? Musíš třeba odolávat atakům fanynek?

Často se stává, že mám za stěračem romantický vzkaz. Někdy po mě taky chtějí podpis pokladní v obchodech. Proto se snažím být inkognito. – samozřejmě legrace. Jestliže někdo řekne, že jsme populární, tak mě to velmi těší. Vlastně je to pro nás obrovskou odměnou. Všichni vystupujeme v kombinaci s jiným zaměstnáním a s rodinnými starostmi, takže jakákoliv taková slova jsou motivující. Určitě to ale není tak, že by mě, nebo nás lidé poznávali. Stane se, že se zeptají, jestli zpívám s Onkels, ale je to ojedinělé. Do osobního života hudba sahá hodně. Přátelé, které mám jsou většinou díky hraní. Nevím, jestli se tomu dá říkat „atomy“, ale holky, vlastně fanyanky, by se na hraní rádi spřátelili. Navazují oční kontakt a jakmile se projdeme přes sál, tak zdraví a chtějí si povídat, i když se navzájem neznáme. Když je ale potkám o pár dní později, už se stydí pozdravit. To je docela roztomilé. Zpráv na Facebooku ale chodí po akci hodně.

Mimo tvých hudebních aktivit také pracuješ u Znojemské Besedy, v čem přesně spočívá tvá práce a co vše to obnáší?

Mám na starosti marketing. Řešíme propagaci všech kulturních akcí, které město Znojmo pořádá a také všech turistických cílů – provozů, které má. Je to krásná, různorodá práce. Vymýšlíme, jak budou vypadat různé tištěné materiály, děláme textové korektury, píšeme tiskové zprávy, natáčíme videa, fotíme a hlavně se staráme o komunikaci na sociálních sítích. Tolik vlastní kreativity v žádném jiném oboru upotřebit snad ani nejde.

Jak vzpomínáš na léta strávená na naší škole?

Od doby, co pracuji ve Znojmě vzpomínám často. Každý den kolem ní projíždím. Vzpomínám na vtipné situace seznamování v prváku, na trapné omluvy absence naší paní třídi, p. uč. Ondrušové – uznávám, někdy to byly opravdu neuvěřitelné blbiny. Vzpomínám na strach ze zkoušení a taky na radování se ze suplování. Postupem času mi střední splývá do jedné velké vzpomínky, ze které nedokážu vypíchnout ty jednotlivé, nejhezčí. Často se setkávám s učiteli, se kterými si rád povídám. Přejde mi hezké, že je zajímavá, co je s námi po škole, jestli se nám daří. Najednou člověk pochopí, že učitelé nevnímají třídy jako celky, ale že jim každý utkví v paměti jako jedinec. Každý s jinými výsledky, s jiným zaměřením, s jinou budoucností.

Máš případně nějaký vzkaz pro naše studenty (třeba vycházející ze tvých zkušeností ze školy)?

Nechtěl bych předávat zkušenosti. Sám jich moc nemám. Jen vím, že při všem, co člověk dělá je důležitá pokora, a hlavně zdravá drzost. Sice je těžké najít tenkou hranici těchto vlastností, ale je to dobrý krok k úspěchům.

Knižní a filmový tip na vánoční prázdniny

Nikdyuš

JESSICA TOWNSEND

Protože jsou letošní vánoční prázdniny opravdu dostatečně dlouhé, kromě běžného knižního tipu jsem do tohoto čísla umístila také filmový tip. Začneme ale knihou. Nebyla jsem si úplně jistá, kterou doporučit tentokrát, protože jich je hrozná spousta, co by si to zasloužily. Nakonec jsem se však rozhodla pro trochu odlehčenou literaturu, protože řekněme si to na rovinu, ve škole je toho hodně, do toho práce, Vánoce, člověk neví, kde mu hlava stojí. Ono je to někdy potřeba vrátit se do krásného a naivního dětského světa.

Chci vám něco říct o knize Nikdyuš. Je to opravdu pohádka – pro čtenáře od 9 let, ale já si jí i tak hrozně moc užila. Pokud bych to měla k něčemu přirovnat, tak je to Harry Potter. Podobností tam není moc, ale ten styl mi ho opravdu připomínal. Ze svých zkušeností můžu říct, že je to kniha originální a opravdu hodně čtivá. Jazyk samozřejmě není náročný, vždyť je to knížka pro děti.

Vypráví o dívce žijící v Republice, která je prokletá a má umřít v poslední den věku, což by mělo být na její dvanácté narozeniny. Lidé ji přičítají každé své neštěstí a její otec, povoláním primátor, musí lidem platit všechny škody, které údajně Morrigan napáchala. Jednoho dne se však všechno rázem velmi nečekaně změní, v den, kdy Morrigan dostala nabídku hned do několika učeních najednou. Víc vám k tomu prozrazovat nechci. Pokud máte rádi tyto propracované krásné fantasy světy, a zároveň si chcete odpočinout u čtivé oddechovky, tak tady rozhodně nesáhnete vedle.

P.S. už je venku druhý díl, na který se brzy chystám!

Ukradené Vánoce

TIM BURTON

Vzhledem k tomu, že je tady období Vánoc, rozhodla jsem se zůstat u nenáročných témat. Chci vám představit svůj oblíbený film, na který o Vánocích nedám dopustit. Jedná se o film z dílny Tima Burtona – Ukradené Vánoce. Jedná se o loutkový film z roku 1993 podle povídky právě Tima Burtona. Režisérem tohoto filmu je Henry Selick. Pokud bych měla film nějak žánrově zařadit, jedná se o hororovou pohádku a také muzikál.

Příběh se odehrává ve městě Halloween, kde se právě oslavuje další povedený Halloweenský večer. Obyvatelé města, všechny čarodějnice, duchové, monstra, slaví. Jediný, kdo nemá dobrou náladu, je kostlivec Jack, vůdce města. Jacka už nebaví stereotyp Halloweenu a jak se tak nocí toulá a přemýšlí, narazí na dveře, které ho zavedou do světa Vánoc. Jackovi se tento svět zalíbí, kdo by neměl rád sníh, cukroví, světylka a dárky. Když se tak vrátí do města Halloween, začne plánovat svoje vlastní Vánoce.

Tim Burton má velmi originální styl, který mě osobně sedí, ale rozhodně nesedne každému. Režiroval například známou Mrtvou nevěstu, ale také Alenku v říši divů a Karlíka a továrnu na čokoládu. Ukradené Vánoce nejsou filmem s hlubokým významem, který vám ukáže smysl bytí, pro mě je to ale jedna z vánočních klasik, která je zábavná a rozhodně i zajímavě zpracovaná. Takže pokud jste si oblíbili nějaký z filmů Tima Burtona, bude se vám snad líbit i tento. Já už se nemůžu dočkat, až se na něj letošní Vánoce zase podívám.

Viktorie Štyriaková

zástupkyně šéfredaktora

G3.B

Příběh Ježíškovy pomocničky

Já vám tedy povím, to je ale pěkná fuška. Táhle to odněst, tuhleto přitáhnout, tadyto zabalit. Všechno potřpytkovat malým kouzlem pohody a štěstí, tudlety pohladit trochou porozumění... Taková jedna Hvězduška na to přeci nemůže stačit, pomyslela si Ježíškova pravá ruka. Hvězduška si kecla na pohovku, kterou měli u nich v kanceláři pro stav nouze, a ten nastal. V hlavě si přemítala, zda-li splnila všechny úkoly, jak bylo třeba... zabalit, malinko přikouzlit – tááák pohodu jsem dala, porozumění taky, štěstíčko jsem taky dala...Pořád na té pohovce nervózně poposedávala a něco jí nehrálo. Najednou vypoučila očička, otevřela pusinku, ale nevyšlo z ní ani hlásku! Hvězduška se hrůzou nemohla ani pohnout, nohy jí ztuhly jako rampouchy na střeších, ruce zmrzly jako šála sáňkařům při sjezdu z místního Pupíkovíc kopčiska. Kde je LÁSKA? Kam jsem jen dala lásku? Jako sto let nepromazaný robot došla ke své postarší obří dřevěné skříni, kterou se téměř vždy bála otevřít, páč obvykle na ni půlka obsahu rovnou vypadla, ovšem nyní ji otvírala s obrovskou dychtivostí, třeba se v ní zatoulaná láska ukrývala.

Venku chumelilo. Vločky svým chladivým dotykem pomaličku pokrývaly vše, čeho se dotkly. Krajina se halila do oslňující bílé barvy, která tak uklidňuje. Mě ale ne! Křičelo uvnitř Hvězdušky. Co jen budu dělat? Bez lásky nemůže Ježíšek dárčky rozdat. Popadlo ji naprosté zoufalství. Kdopak by mi jen mohl pomoci?

Hvězduška smutně bloudila po noční obloze a slzy jí máčely zkroušený obličej. Jemně slétla na osamělé místo poblíž její oblíbené vesničky.

Přemítala, jak se to jen mohlo stát. To určitě ti malí uličníci. Někam ji zastrčili, aby mě nazlobili. Hvězduška si ani neuvědomila, že už nesedí, nýbrž nasupeným krokem pochoduje po zasněžené cestičce kamsi k dědině. Mračila se jako největší kakabus na celém širém světě.

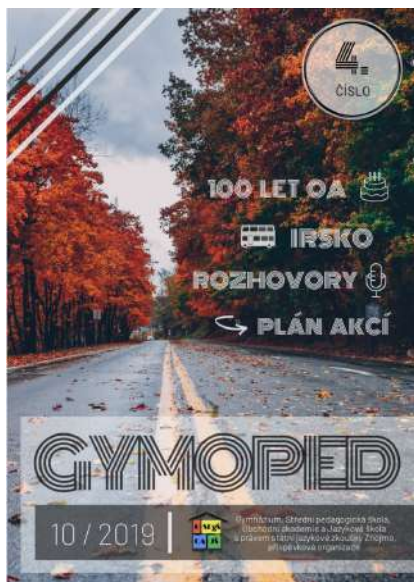
“Maminko, copak je to za holčičku? Ta není z naší vesničky? Copak se jí asi stalo?” pronesla šestiletá Anička Svobodovic, která si to zrovna s maminkou štrádovala přes malé náměstíčko. Hvězduška nevěřila vlastním očím. To mluví o mně? Vždyť mě nikdo před Štědrým dnem jaktěživ nespatriil! Chtěla se okamžitě vypařit, zamávala svou kouzelnou hůlčičkou a nic. Zamávala ještě silněji. A zase nic. Začala propadat zoufalství, jaké zná snad jen Bridget Jonesová. Zamávala tak razantně, až jí hůlka vyletěla z ruky a přistála kdesi ve sněhu. To je můj konec, pomyslela si. Ztratila jsem svá kouzla, jsem zlá, lidé mě mohou vidět, nemám lásku, zničila jsem Vánoce, Ježíšek nerozdá dětem dárčky. Pokoušel se o ni pláč.

V tom se před ní s širokým úsměvem objevila ta malá Svobodovic cácorčka a podávala jí její hůlku. A co víc! Hůlka zářila jako září vždy jen na Štědrý den. Hvězdušku ovládl neskutečný pocit štěstí. Moje hůlka je opět kouzelná! Hurá! Láska se neztratila! Už jí to došlo. Vždyť ji měla celou tu dobu v sobě, jen na ni v samé zlosti a rozzlobení zapomněla. “Děkuji ti, Aničko.” usmála se láskyplně Hvězduška, mávla hůlkou a zmizela. Vánoce budou! Radost se jí rozlila po celé duši.

Anička zírала na oblohu s otevřenou pusou. “Kde se mi to pořád touláš, Andulko moja?” naoko se zlobila maminka. “Mami, já jsem viděla opravdovskou Hvězdušku!” nadšeně volala Anička. “Pojď už honem, Aničko! Je veliká zima, ať nenastydneš.” Anička se podivila, že to maminku vůbec nezajímá, ale hodila to za hlavu a těšila se, až bude zítra, Štědrý den, a bude sledovat večerní oblohu a na ní Ježíškovu pomocničku.

**Předchozí vydané
číslo
ŘÍJEN 2019**

**Příští číslo vyjde:
20. 2. 2020**

Přejeme vám šťastné a veselé Vánoce, plnými doušky užitý čas s vašimi nejbližšími, a i nějaký ten dar pod stromečkem, byť na základě obdržených darů určitě nelze krásu vánočních svátků měřit. Toto všechno a také šťastný nový rok vám přeje redakce časopisu GYMOPED

**Merry
Xmas**